

Den politiska och mediala eliten har förverkat svenskarnas tillit

HANS BERGSTRÖM

Docent i statsvetenskap

Fd chefredaktör DN

Den maktavande eliten inom såväl medier som politik uttrycker förvåning över att Sverigedemokraterna håller sin ställning i opinionen, även efter att eliten själv svängt 180 grader i migrationspolitiken. Reaktionen belyser hur lite denna elit har förstått av den skada på den grundläggande tilliten hos svenska folket som dess agerande de senaste åren förorsakat.

Folk i gemen kan se hur ledningarna för alla etablerade partier under lång tid har talat och handlat mot bättre vetande. ”De visste att de yttrade en lögn men de sa det ändå”, som förre statssekreteraren **Jasenکو Selimovic** fastslår i en svindande, även självkritisk, vidräkning på **DN Kultur** (2016.01.11). Ingen kan rimligen mena att personer som har avancerat ända till att bli statsråd och/eller ingå i ledningskretsen för våra etablerade riksdagspartier inte hade en *aaaning* om de signaler de sände ut till flyktingsmugglare och som har lett till dagens svenska kris.

”Kaos i rättsstaten”

Migrationsöverenskommelsen mellan Alliansen och Miljöpartiet i mars 2011 åstadkom ”*kaos i rättsstaten*” (min formulering i en kritisk artikel i **Dagens Samhälle** för nu nästan fem år sedan). Samtidigt som Migrationsverk och polis hade i uppdrag att verkställa avvísningar, skulle kommuner tvingas erbjuda skola och vård till samma ”*papperslösa*” (mediernas eufemism för ”*illegala invandrare*”). Soci-

alministern och Kd-ledaren formulerade det till och med som en rätt för alla i hela världen att få vård i Sverige. **Anna Dahlberg** har i **Expressen** noga belagt, hur Sverige släppte alla spärrar vid samma tidpunkt som andra europeiska länder gick i rakt motsatt riktning. Följderna av detta var helt förutsägbara, om än inte till exakta volymer.

Det är lätt att bryta ett förtroende, betydligt svårare att återupprätta en tillit som gått förlorat. Varför ska svenska folket nu plötsligt imponeras av en politisk elit som nyligen i moraliskt högstämda ordalag fördömde samma politik som den nu plötsligt anbefaller?

Knivmordet på IKEA

Folk i gemen vet också att tidningar, radio och tv gjort allt för att *inte* beskriva vad som händer i Sverige. För att ta bara ett av många exempel: Knivmordet på IKEA i Västerås.

Migrationsverket hade för andra gången beslutat utvisa en eritrean till hans första asylsökningsland, Italien, dit han var välkommen. Trots att han avvikit tidigare, gavs han det negativa beskedet på Migrationsverkets kontor i Västerås och lämnades sedan helt fri att gå! Ingen polis fanns närvarande som genast kunde sätta honom på ett flyg till Italien, ut ur Sverige. Upprörd över beslutet och fri att göra vad som helst går så den utvisade eritreanen till IKEA med

föresats att finna några ”*svenskar*” som han kunde attackera och döda med kniv.

Inte en enda redaktion har, vad jag kunnat se, gjort den självklara uppföljningen efter mordet: Hur kunde Migrationsverket släppa helt fri en person som tidigare avvikit efter ett utvisningsbeslut, i stället för att se till att han genast togs om hand och sändes ut ur landet? Var detta det normala tillvägagångssättet? Orsaken till underlåtenheten är uppenbar: Redaktionellt ansvariga är inte intresserade av att gräva i denna riktning, ty den är inte politiskt korrekt.

Mediernas försummelser

Allmänheten kan lätt se vad medierna försummar, ty det rör sig om händelser och förändringar som går rakt in i vardagen. Hur mycket har journalister undersökt om bakgrunden till bränder och bråk på asylboenden? I vilken utsträckning rör det sig om hat och motsättningar från de regioner de asylsökande kommer ifrån? Hur ser undanträngningseffekterna på offentlig service och trygghet ut i praktiken – sådant som polis som inte utreder vardagsbrott, vårdcentraler som inte har tid, planerade operationer för svenska medborgare som skjuts på framtiden, ”nyanlända” som får tränga sig före i kö till bostäder och skolor?

Vad händer när en halv årskull av ungdomar tillförs Sverige utifrån under ett enda år, 2015, där det bland dessa så kallade ”*ensamkommande*” från främst Afghanis-

tan och Östafrika går elva pojkar på varje flicka? Denna sista omvälvande fråga får man gå till amerikanska webbtidningen **Politico** (Valerie Hudson) eller **The New York Times** (columnisten Ross Douthat, 10 januari 2016) för att få diskuterad. Svenska nyhetsredaktioner har i frågor som dessa, som tillsammans med det utbredda tiggeriet helt dominerar samtalen svenskar emellan, övergett all normal ambition. Det är inte av inkompetens, utan för att man i paternalistiskt nit inte tilltror svenska folket att få läsa om så känsliga frågor. Den självgodas "Eliten" söker skydda folket.

Varför ska svenska folket fästa tillit till medier som medvetet blundar för obekväma verkligheter och i stället ägnar sig åt propaganda på nyhetsplats.

Folk i gemen kan också på partiscenen se att *motiven* för det beteende, som lett fram till dagens kris i Sverige, är andra än Sveriges bästa. Varför valde alliansregeringen 2011 att ingå en uppenbart orimligt uppgerelse med **Miljöpartiet** om migrationspolitiken? Alla vet svaret. Minoritetsregeringen **Reinfeldt** ville markera att den inte var beroende av **Sverigedemokraterna**.

Varför fördröjdes **Stefan Löfvens** anpassning till verkligheten i samma fråga mer än ett år 2014/15? Även här vet alla svaret. Han var beroende för sin maktutövning av **Miljöpartiet** och **Vänsterpartiet**.

Oron för inre splittring

Härtill har ledningarna för alla de etablerade partierna känt oro för inre splittring. Moderaterna har en generation, som präglats av libertarianskt tänkande, med illusioner om en värld utan gränser. Dagens centerledning har samma bakgrund, märkligt nog för detta annars jordbundna parti. Liberalerna led av att den i grunden realistiske **Jan Björklund** var försvagad på grund av valutgången med växande kritik från "socialliberaler" till vänster. Socialdemokraterna har sina aktiviteter och sidoorganisationer, som alltid sjunger med änglarna, plus **Aftonbladets ledarsida**, som lever i en egen stratosfär höjd över verkligheten här på jorden. Först när kommunalråden (S) slog larm på allvar samtidigt som Moderaterna riskerade tappa ytterligare en stor del av sin väljarkår till SD, skapades ett tillräckligt tryck för skifte av politik. Eftersom skiftet kom så sent, måste man gå ännu längre för att få tillräcklig signaleffekt än om

politiken hållits mer realistisk hela tiden.

Vad vi har bevittnat är föga imponerande. Kortsiktiga maktbehov, inre motsättningar i vart och ett av de etablerade partierna samt rädslan för kritik i medierna har fått styra politiken fram till en situation, där även nattväktarstaten Sverige kollapsat (polis, brandkår, vård, bostadsförsörjning, myndigheter). Först då blev omsvängning möjlig.

Samma partier som med moraliska brösttoner begärt långsiktigt ägaransvar i näringslivet har inte haft en realistisk plan ens för ett kvartal och har låtit sig styras av helt andra, maktpolitiska, överväganden istället för att inrikta sig på att göra vad som är bäst för Sverige.

De har inte gjort sig värda medborgarnas förtroende.

Decemberöverenskommelsen

Decemberöverenskommelsen (DÖ), salig i åminnelse, ingår i den här bilden. När nya kd-ledaren **Ebba Busch Thor** (utan medansvar för DÖ:s tillkomst) lät Kd:s Riksting gå emot DÖ, förklarade **Anna Kinberg Batra** genast att Decemberöverenskommelsen fallit. Det hade hon inte behövt göra, men Kd:s ställningstagande räddade AKB på hennes instundande moderatstämma, varför hon var snabb med att inkassera befrielsen (ännu ett exempel på att säga något annat utåt än vad Du tänker inåt).

Decemberöverenskommelsen var ohållbar från första stund (se min analys av detta på Dagens Industri Debatt 7 januari 2015). Dess bakgrund var att de borgerliga partierna under ett halvår efter valet 2014 hade gjort sig ledarlösa och oförmögna att ta något som helst ansvar. Därför släppte de i oktober 2014 fram en regering S/Mp – mot all rimlighet.

De hade kunnat rösta nej till en rödgrön regering men släppt fram en ren S-regering mot löfte om för Sverige ansvarsfulla blocköverskridande lösningar ifråga om försvaret, kärnkraften, tjänsteföretagandet och migrationspolitiken. Men Allianspartierna ville - i det ledarkaos de befann sig i hösten 2014 - slippa all inblandning i regeringsfrågan och gav därför total utpressningsmakt åt kommunisterna under ledning av **Jonas Sjöstedt** (som var aktiv medlem i **Kommunistisk Ungdom** ännu två år efter Berlinmurens fall).

Decemberöverenskommelsen strax före jul hade samma motivation. Alliansen

var inte beredd att ta över regeringsmakten och saknade ledare för att gå till extraval. Den vågade heller inte nudda vid Sverigedemokraterna, av rädsla för kritik på landets kultursidor. Kvar stod då bara att låta de rödgröna fortsätta regera, och få igenom sin budget framöver, trots att Riksdagen har en icke-socialistisk majoritet på 54 procent.

Återigen: Allt detta skedde under ivriga deklarationer om ansvar för landet, när det i själva verket inte handlade om något annat än egen oförmåga att ta ansvar.

Även efter DÖ

Även efter Decemberöverenskommelsens fall fortsatte Anna Kinberg Batra att tala som om DÖ alltjämt gällde. Begreppen levde sitt eget liv över tanken. "Största konstellation" ska regera. Förslag framfördes rentav om att detta skulle skrivas in i **Riksdagsordningen**. Ska det gälla även om Sverigedemokraterna visar sig vara "största konstellation", frågade **Tove Lifvendahl** i Svenska Dagbladet.

Där står Sverige, drygt ett år efter en Decemberöverenskommelse, som sades skola gälla fram till 2022. För varje oförvillad iakttagare står det klart att den gamla blockpolitiken är död. Det är både skadligt och orimligt att låta rödgröna koalitioner fortsätta regera mot en majoritet hos folket och i Riksdagen. Det är djupt skadligt för Sverige, eftersom det är kärnan i nationalstaten Sverige som nu hotas och inte kan räddas av bolsjeviker och gröna svärmare.

Det gäller: Försvaret. Gränsen. Polisen. Möjligheten för brandkår och ambulans att utan stenkastning ta sig in i alla bostadsområden. Upprätthållandet av grundläggande västerländska värderingar. Västlandsbasen inklusive den halva av elförsörjningen som sköts av den helt koldioxidfria kärnkraften. Näringsfriheten, även på de stora tjänsteområdena. En realistisk migrationspolitik, som inte kan avvika nämnvärt från våra europeiska grannar.

Och vad – tvingas man fråga sig – är det som gör att svensk polis inte använt de maktmedel den faktiskt har ifråga om sådant som nedskräpning från tiggeri på offentlig plats och avhysning av ockupanter av privat mark. Och vad är det som gjort – som det nu senast visat sig – att polisen medvetet dolt fakta om bakgrunden till omfattande trakasserier av flickor? En god gissning är: rädsla från polisens sida att råka illa ut i medierna i sin tur ägnat att störa relationerna till de politiska huvudmännen.

Alliansregering utan SD en illusioner

Ren alliansregering igen, utan andra förankringar, är en illusion. Med ett SD på 20-25 procent kan inte de fyra allianspartierna regera på egen hand. Det håller inte att fortsätta att vägra visa respekt för alla de väljare som representeras av **Jimmie Åkesson**. Och att vänta till 2018 med att ta initiativ i regeringsfrågan är att säkra ett ännu större SD.

Åkesson har rätt i att hans parti nu är det enda verkliga oppositionspartiet, om Alliansen fortsatt väljer att släppa igenom en budget signerad av kommunister och gröna, låter kärnkraften läggas ner och vägrar ta ansvar för Sverige.

Partiintressets legitimitet

Det finns en gräns för det snäva egna partiintressets legitima makt över

tanke och handling. Den gränsen går där Sverige allvarligt skadas och Sveriges goda framtid oåterkalleligen rubbas på grund av politisk oförmåga. Den gränsen har passerats.

Därmed krävs initiativ, inom de närmaste veckorna och månaderna för att ersätta dagens rödgröna regering med en annan lösning. Det håller inte att vänta till 2018. Den mest rimliga lösningen är en stor koalition av Moderater och Socialdemokrater med en enda uppgift: att rädda Sverige.

Decemberöverenskommelsen ett demokratiskt övertramp

FINN BENGTTSSON

Riksdagsledamot

Grundare av 16 juni stiftelsens

Den så kallade Decemberöverenskommelsen, DÖ, som slöts av regeringspartierna och alliansens ledare den 27 december 2014. DÖ dog nio månader efter att den slutits, trots att den skulle gälla till valet 2022.

Sett till valresultatet 2014 företrädde partiledarna som skrev under DÖ drygt 77 procent av väljarna. Hur kunde det då gå så illa med uppbyggnaden?

Svaret, eller snarare svaren, på denna fråga är flera. Det kanske viktigaste är bristen på lyhördhet mellan ledningsskikten i svensk politik och deras väljare. I valet 2014 lade 4 919 019 människor sina röster på något av de DÖ-ansvariga partierna. När motståndet växte mot DÖ, speciellt i det borgerliga lägret, utan att partiledningarna visade någon nämnvärd uppmärksamhet för denna interna opinion blottades bristen på förankring bland såväl väljare som partimedlemmar.

Mitt avståndstagande

Jag tog redan från början kraftigt avstånd från DÖ. Dels för att DÖ ingicks utan att den moderata riksdagsgruppen var tillfrågad och utan att ledamöterna fick komma med synpunkter på dess innehåll. Dels för att DÖ medvetet tvingar fram en mer vän-

sterinriktad ekonomisk politik i Sverige. DÖ var ett demokratiskt övertramp både i form och i sak.

När de interna protesterna inte hörsammades, och när en förkrossande stor del av moderata väljare - som jag uppfattade det - delade min mening om DÖ, fann jag det vara på tiden att ge motståndet och kritiken ett ansikte.

Ett högt pris

Men att offentligt gå emot sitt eget partis linje, även om denna tillkommit på ett otillbörligt sätt, har ett högt politiskt pris. Varje agerande mot partiledningens beslut betraktas som en brist på lojalitet, även om beslutet saknar bredare förankring inom partiet, är felaktigt i sitt innehåll eller till och med är skadligt för landet. De politiska karriärvägarna inom partiet stängs ofelbart och omedelbart vid ett sådant beteende.

Det patetiska i min lojalitetsbrist när det gäller detta med min kritik mot DÖ bestod i att jag stod upp för min egen uppfattning, att jag anslöt mig till den stora majoriteten väljare och partimedlemmar och - hör och häpna - i min vilja att rösta för vår egen ekonomiska politik. När det sedan kom till skarpt läge vid omröstningen i riksdagen den 16 juni vi bara två ledamöter av alliansens totalt 141

riksdagsledamöter som försvarade den egna och gemensamma alliansbudgeten.

S/MP/V segrade och Sverige gjorde en klar vänstersväng i den ekonomiska politiken med otillbörligt stort inflytande från den hårdföra socialistiska minoriteten i Sveriges riksdag som vänsterpartiet utgör. Detta trots att väljarna enligt valutslaget önskat något helt annat.

Sista spiken i kistan

Trots att DÖ inte längre gäller, tvekade man inte från allianspartierna att gemensamt slå in den sista spiken i kistan för att begrava möjligheterna till en gemensam alliansbudget även under senhösten 2015.

Många tidigare DÖ-entusiaster är uppenbarligen mentalt kvar i föreställningen att om vi släpper fram en S/MP/V-budget så ser väljarna hur illa det går och väljer något av allianspartierna i valet 2018.

Tillåt mig ifrågasätta denna förenkling av möjligheten att vinna potentiella borgerliga väljares välvilja gentemot borgerliga politiker, som uppenbarligen inte visar respekt för den verklighet som präglar väljarnas vardag, när de låter en socialistiskt inspirerad statsbudget styra landet. Denna brist på förståelse för tidigare trogna poli-

tiska sympatisörers övertygelse öppnar för en politik med ökat skattetryck och allehanda generösa ersättningar till de som inte arbetar. Detta genom att passivt tillåta vänstern att utöva inflytande på Sveriges ekonomiska utveckling. Men det visar tyvärr också på en allvarlig brist på förmåga att förstå att väljarna ser igenom detta och sannolikt gör sin egen analys av att en sådan rent taktisk politisk spekulation är ett cyniskt spel med Sveriges framtid som insats. Detta gör att en redan in-tecknad valseger 2018 utifrån detta resonemang ter sig som ett högriskprojekt, som inte är värdigt politiker som gör anspråk på att bilda regering.

Trots att allianspartierna efter den 9 oktober 2015 inte längre var bundna av DÖ, kunde de inte förmå sig att enas om att stödja sin egen budgettram för statens utgifter under 2016. Därmed blir för-snillingen av skattepengar i runda slängar dubbelt så stor som annars vore fallet.

Sveriges ekonomi mot ökad instabilitet

Sveriges ekonomi fortsätter sin resa på det sluttande planet mot finansiell instabilitet om alliansen inte förmår att gå fram med ens delar av gemensamma budgetförslag. Det enda väljarna nu får höra är att alliansen troligen strax innan valet 2018 ska försöka enas om en gemensam ekonomisk politik.

Detta är inte nog. Det räcker inte för att ingjuta mod i människor, som delar borgerliga värderingar och vill se ett aktivt alternativ till en socialistisk ekonomi så snart som det bara är möjligt. Innan dess sker finns ingen aktiv borgerlig opposition och inget trovärdigt alternativ för dess väljare att sätta sina förhoppningar till. Med ett sådant politiskt upplägg vinner man knappast ett val.

Stiftelse

Jag menar att 2018 är det på tok för sent att agera som en fullödig borgerlig opposition om målet är att vinna valet. Devisen att en borgerlig budget alltid är bättre än en socialistisk gäller som jag ser det fortfarande. Alliansen måste därför gå fram med ett eget budgetförslag så snart detta är möjligt.

För att entusiasmera flera att våga säga ifrån när partiledningar inte är lyhörda för intern kritik som är befogad och har många medlemmars och sympatisörers stöd, har jag valt att gå vidare genom att bilda en stiftelse under namnet ”16 juni-stiftelsen”. Denna stiftelse och dess styrelse, lanserades vid ett fullsatt möte i riksdagen den 13 januari 2016.

En av uppgifterna för stiftelsens styrelse är att utse en politiker på lokal, regional eller nationell nivå, som visat prov på särskilt civilkurage genom att stå upp för en egen och sina väljares åsikter om dessa hamnat i strid med partiledningens

agerande. Detta civilkurage-pris ska enligt stiftelsens stadgar utdelas av stiftelsens styrelse i riksdagen den 16 juni varje år, samma dag som bara två av kammarens ledamöter vågade rösta på alliansens gemensamma budgetförslag år 2015. Detta trots att alliansens budgetförslag med stor sannolikhet hade kunnat få en majoritet av rösterna i riksdagen om inte DÖ i praktiken saboterat ett sådant viktigt demokratiskt beslut.

En annan uppgift för stiftelsen är att genomföra seminarier och författa rapporter på temat om hur de interdemokratiska processerna i svenskt politiskt liv kan vitaliseras och utvecklas. Tyvärr visade DÖ tidigare, men även den fortsatta ”DÖ-mentaliteten” genom alliansledningarnas passivitet i sin oppositionsroll, att ett forum för en kontinuerlig dialog och diskussion kring demokratifrågor är nödvändig även i ett i grunden demokratiskt samhälle som det svenska. Detta för att värna vår demokratis fundament mot övergrepp som annars kan tänkas ske om vi inte ständigt är på vår vakt.

Den som inte kan och förmår att värna kunskapen om sin historia blir ofta tvungen att uppleva den igen. Jag vill inte att så ska ske med DÖ. Jag hoppas att 16 juni-stiftelsens arbete med att levandegöra en pånyttfödd demokratisk diskurs skall bidra till att minska risken för att otillbörliga hot mot våra grundlagsskyddade demokratiska processer åter får fäste i den politiska vardagen.

**Sprid kunskapen
Gåvoprenumerera!**

www.dsm.nu

Avgiften är 265:-.

Bg 5296-8070 • Pg 18 02 40-4